

Børn, medens den anden med de mange Børn faar Afslag paa sin Begæring om Hjælp. Dette viser, hvad jeg sagde forleden, at Loven har været uretfærdig og haard mod de fattige og enligt stillede Kvinder.

Det ærede Medlem Hr. Kragh talte om, at man kunde opstille en glidende Skala. Ja, i Udvalget i 1919 talte vi derom. Der fremkom Forslag om at indrette en glidende Skala, og at man stillede denne op saaledes, at Taksterne, som for Enkers Vedkommende var 300, 240 og 180 Kr., skulde gælde, naar Indtægten var op til 1 200 Kr. Var Indtægten mellem 1 200 og 1 600 Kr., skulde der trækkes 36 Kr. fra pr. Barn, og var Indtægten mellem 1 600 og 2 000 Kr., skulde der trækkes 72 Kr. fra pr. Barn. Men det vil sige, at hvis man for Landkommunernes Vedkommende f. Eks. tog en Enkemænd, der kom ind under Loven og havde en Indtægt af 2 000 Kr., og som, hvis han havde større Børn, skulde have 80 Kr. udbetalt om Aaret pr. Barn, skulde deri fradrages 72 Kr., og der blev altsaa kun en Rest paa 8 Kr. om Aaret pr. Barn. En Enke skulde have udbetalt 120 Kr., men der skulde trækkes 72 Kr. fra, og saa blev der en Understøttelse paa 48 Kr. om Aaret pr. Barn. Da det blev Udvalget bekendt, at disse Understøttelser vilde blive saa ringe, gik man igen fra den glidende Skala, og man enedes da om de faste Takster, som man her i Folketinget enstemmigt vedtog. Jeg tror, at hvis man i Udvalget kunde opstille en fornuftig glidende Skala og derved faa Enkemændene med, vilde det være af det gode, for jeg tror, at man netop ad den Vej kan aabne Adgang for Enkemændene til at komme ind under Loven. Jeg kan ikke indse andet, end at skal vi have Mændene med ind under Loven, og skal de have Ret til Understøttelse, maa man ogsaa sætte Grænserne saaledes, at de kan faa den Hjælp, der tilsigtes.

**Kragh:** Det er faa Lovgivningsomraader, der saa stærkt taler til Følelsen som det, vi her beskæftiger os med; der er vel ikke mange sociale Omraader, hvor Hjertets Stemme saa let bringes til at lyde som i Forbindelse med en Sag som den, vi her har til Behandling. Men medens det jo kan være saare smukt at lade Hjertets Stemme overdøve den forstandige Overvejelse, det rolige Overlæg, naar det er ens egne Midler, der derigennem beslaglægges, er det ikke i samme Grad tilstedeligt, naar Talen er om Anvendelse af offentlige Midler, og vi maa ikke glemme, at det er netop det, der er Tilfældet her. Jeg vil derfor sige

til det ærede Medlem Fru Helga Larsen, at hvor smukt end det Forsvar kan lyde, som hun her fører frem for, at man praktisk talt skal give alle Enker og Enkemænd med Indkomster op til den normale Arbejdsfortjeneste Støtte til deres Børn indtil det fyldte 18de Aar, er dog Forholdet dette, at det vilde være en Anvendelse af offentlige Midler, som, hvis den skete i det Omfang, som det ærede Medlem ønsker, maatte betegnes som absolut uforsvarlig.

Det ærede Medlem og ogsaa den højtærede Minister siger, at Loven favoriserer den mere velstillede Kvinde. Det er muligt, at den Kvinde, der ingen Indkomst har haft ved eget Arbejde, i det Øjeblik, hun bliver Enke, har Muligheder for at komme ind under Loven, som den Kvinde, der har bidraget til Hjemmets økonomiske Trivsel, ikke har, men saa er det en af de Mangler, som er gaaet over fra den gældende Lov til det her foreliggende Forslag. Selv om vi tænker os Muligheden af at faa en Ændring tilvejebragt, som ikke øger Udgifterne ved Lovens Praktisering, vil dette, at den mere velstillede Kvinde favoriseres i Sammenligning med den mindre velstillede med eventuelt flere Børn, naturligvis kunne rettes, saaledes at der sker Ret og Skel overfor begge Parter.

Jeg hører til min Forbavelse, at den højtærede Minister er villig til, ja, endog med Glæde vil gaa med til at forhøje baade Grænserne for Indkomsterne og Ydelserne. Den højtærede Minister er villig til at tage dette under den velvilligste Overvejelse, og han ser med Glæde, at dette Spørgsmaal rejses. Mon det nu er saa grumme meget mere end en Taleblomst, for mon den højtærede Minister ikke er paa det rene med, at det kan volde overordentlig Vanskelighed at skaffe det, som man her kræver? — jeg tvivler paa, at han kan det —, men at skaffe mere til denne Opgaves Løsning vil selv for et saa human Sindslag som det, der bor i den højtærede Minister, være en Umulighed. I hvert Tilfælde synes jeg, at denne Glæde skulde den højtærede Minister vente med at give Udtryk, til han kunde gøre Rede for her i dette høje Ting, ad hvilke Veje, paa hvilken Maade han vil tilvejebringe de Midler, som Udgiftsforøgelsen vil kræve.

Nu siges der, at de givne Indtægtsgrænser betyder ikke Normalindtægter, de ligger væsentligt derunder, og saa siger man: Kan man regne en Indtægt paa 2 400 Kr. for en Enkemænd her i København for en Normalindtægt? Nej, men dertil kommer jo det Tillæg, som betinges